

[Kelm-Hansen]

har advaret imod at fatte alt for megen lid til, hvad fortravlede og hurtigtredsende journalister, politikere og revisorer, rigs- såvel som stats-, kan finde på at skrive, så kunne det godt være, at han havde haft en lidt anden opfattelse. Jeg skal i hvert fald sørge for, at hr. Behnke får disse oplysninger.

Og så vil jeg til sidst – inden formanden afbryder mikrofonen – spørge hr. Behnke, hvor den iskagefabrik i Sudan, som blev fremhævet som et grotesk eksempel, mon ligger, for den har jeg aldrig hørt om før. Var det almindelig mudderkastning fra Fremskridtspartiet, eller er det baseret på konkret viden?

Bilgrav-Nielsen (RV):

Der har jo været en del diskussion om lovgrundlaget for Danmarks ulandsbistand, og jeg vil tillade mig at blande mig lidt i den.

Det var jo sådan, at indtil 1984 blev hver eneste finanslovdebat i høj grad til en debat om vores ulandsbidrag. Jeg må her i opfølgning af, hvad fru Helle Degn og andre har sagt, sige, at det dokument, som regeringen sidst lagde frem, nåede i høj grad frem til bordet. Det nåede så langt frem, at det blev forelagt for Det Radikale Venstre og SF som et forhandlingspapir. Det er nu optrykt som et bilag til budgetregørelsen fra 1984. Der kan man genlæse det.

Der var tale om et forslag om en betydelig nedskæring af ulandsbistanden. Det var faktisk den sag plus et par i det følgende finansår, der fik Det Radikale Venstre til i efteråret 1984 at fremsætte det forslag, som nu er grundlaget for den danske ulandsbistand, nemlig den fastlagte årlige stigningstakt.

Det er også for at gøre hr. Glønborg opmærksom på – hvad han jo af gode grunde måske ikke er så aktuelt orienteret om – at ved den lejlighed lød det fra Kristeligt Folkeparti, at det var man absolut med på, men man undlod dog at stemme, da det kom til stykket.

Til hr. Glønborg vil jeg sige, at det er mere interessant, hvad der står i regeringens første udkast til finanslovsforslag for 1989, end hvad der står, når finansloven vedtages. For når finansloven vedtages, så har Det Radikale Venstre nok været med til at afslutte, og så kan jeg i hvert fald garantere, at der ikke bliver foretaget så meget som en promilleændring i det, som er besluttet med det beslutningsforslag, der er vedtaget i Folketinget.

Der er en ting, som jeg synes man overser, når man taler om, hvor meget vi betaler, hvor meget og hvor lidt andre betaler. Det hedder i Brundtland-rapporten, side 77:

»Der er tale om en radikal ændring fra situationen i 1960'erne og 1970'erne. Dengang var det den hurtige økonomiske vækst, der blev opfattet som en økologisk trussel. Nu er det økonomisk tilbageslag, besparelser og faldende levestandard.«

Det vil altså sige – det kan man også finde bevis for andre steder – at der reelt i disse år er en nedgang i værdien af den samlede ulandsbistand, men ikke i den danske, og det har vi grund til at være stolte af.

Der er også en sammenhæng mellem ulandsstøtten og de militære udgifter. Det har Det Radikale Venstre altid hævdede, og det glæder os derfor meget, at vi i efteråret 1987 så den danske FN-ambassadør, Ole Bierring, på udenrigsministerens vegne, på tolv EF-landes vegne i FN holde en tale, der kom med en anerkendelse af sammenhængen mellem ulandsbistand og nedrustning og direkte anførte – det gjorde han bl. a. i en artikel i Politiken den 24. august 1987 – at der er denne sammenhæng, og at der er et skrigende misforhold. Han slutter sin artikel med følgende:

»En større indsats på udviklingsområdet kan fremme international sikkerhed. Dette kan igen stimulere nedrustningsprocessen, hvorved der kan frigøres yderligere ressourcer til udviklingsformål.«

På denne baggrund forekommer det helt fantastisk, at udenrigsministeren nu markerer den stik modsatte holdning, nemlig en nedgang i ulandsbistanden og en forøgelse af de militære udgifter. Det er fuldstændig ubegribeligt, at udenrigsministeren vil placere sig på den facon, stik imod hvad FN-ambassadøren udtalte på udenrigsministerens vegne og på tolv EF-landes vegne under debatten i FN. Jeg begriber det ikke, men der er vel nogen, der er i stand til at få korrigeret det misforhold, der hermed er opstået mellem udenrigsministeren og den regering, han er minister i.

I hvert fald må der være nogen, der i dag er glad for – ikke mindst CD, ikke mindst hr. Erhard Jakobsen – at det alternative flertal, som han under valgkampen meget gerne så afviklet, fortsat er til stede. Det er i hvert fald den eneste garant for, at udviklingsbistanden bevares på